

brejde sig; og i hvert Fald havde han jo ikke skjult noget for hende. Han havde hin Morgen, da han først havde lettet sit Hjerte for Gud, aabent fortalt hende alt, hvad der om Aftenen var sket.

Imidlertid sad Frøken Gerda paa Kanten af sin Stol og kastede glødende Blikke over til Emanuel, mens hun selv iagttoges af den lille Sigrid, der stod henne hos Hansine i en lyserød Bomuldskjole, med et sort Baand om sit gulbrune Haar. Barnet havde lagt Hoved og Arme ned i Moderens Skød; og hver Gang hun opdagede, at Frøken Gerda saae paa hende, gemte hun sit Ansigt. Men straks efter kiggede et stort, mørkeblaat, spejdende Øje paany op over hendes solbrune Arm; og saasnart hun troede sig ubemærket, løftede hun sig op paa Taaspidserne og hviskede noget til Moderen.

Hansine nikkede adspredt og strøg hende samtidig kærtegnende over Haaret — med en moderlig Ømhed, som hun ikke ofte lagde for Dagen overfor sine Børn.

Samtalen ved Bordet truede hvert Øjeblik med at gaa istaa. Det var ikke Emanuel muligt at holde sine Tanker samlet. Hansines fuldkomne Tavshed gjorde ham stadig mere nervøs. Desuden trykkes han lidt af Søren Røgters Nærværelse. Søren havde altid haft sine slemme Uvaner, som man paa Grund af hans mange gode Egenskaber havde baaret over med; men det forekom Emanuel, at han aldrig i den Grad havde spyttet og harket eller haft saa mange højtlydende Opstød som netop idag.

„Skal vi ikke gaa ud i Haven?“ spurgte han tilsidst. „Rigtig nok kan vi ikke fremvise en Mønsterpark som den, Deres Fader i sin Tid efterlod os . . . men lidt Kølighed kan vi i hvert Fald finde derude.“

„Det kan jo være prægtigt!“ sagde Ragnhild.

De rejste sig alle; Hansine dog først, efter at Emanuel ligefrem havde spurgt hende, om hun ikke fulgte med. Kun Søren Røgter blev siddende og slugte indtil det sidste de fremmede Damer med sine graadige Øjne.

Nu stak Abelone Hovedet ind ad Køkkendøren, bag hvilken hun havde staaet og luret.